

[Arbejdsministeren]

lige jeg ville tage med i relation til det, jeg sagde i mit første indlæg.

Jeg forstod ikke hr. Jørgen Jensens angreb, eller hvad man skal kalde det, på mig for en udtalelse, som jeg skulle være fremkommet med. Jeg skulle have sagt – så vidt jeg kunne opfatte det – at den store præmie, som vi her i landet betaler mennesker for at stå til rådighed for arbejdsmarkedet, i den nuværende beskæftigelsessituation har ført til en betydelig tilgang til vore arbejdsløshedskasser, ikke mindst for kvindernes vedkommende. Jeg forstod på hr. Jørgen Jensen, at han opfattede det enten som en fejlagtig udtalelse eller som en reaktionær udtalelse. Det er hverken en fejlagtig eller en reaktionær udtalelse, hr. Jørgen Jensen, det er en udtalelse om de faktiske forhold. Sådan er det simpelt hen, og jeg tror ikke, hr. Jørgen Jensen kan være uenig med mig i det spørgsmål.

Til hr. Tyroll skal jeg kun sige, at selvfølgelig påhviler det efter bistandsloven kommunerne at opfylde det faktiske behov for daginstitutionspladser, men dækningsgraden må i høj grad afhænge af en lokal vurdering af behovet, herunder også en politisk vurdering. Jeg tror, hr. Tyroll vil medgive mig, at disse ting kan ikke gøres teknisk – jeg havde nær sagt teknokratisk – op; der er i høj grad også tale om politiske vurderinger og holdninger. Vort samfund er jo sådan indrettet, at der er mulighed for ved de kommunale valg at vælge mennesker ind i de kommunale organer, som har den holdning, som hr. Tyroll og jeg har, nemlig at der skal være det tilstrækkelige antal pladser i vore daginstitutioner ude i kommunerne. Regeringen vil fortsætte med at lægge et rimeligt pres på kommunerne i denne forbindelse, men vi er bange for at fjerne ansvaret fra kommunerne.

Jeg skal til fru Lilli Gyldenkilde kun sige, at jeg synes, der var mange fornuftige og sympatiske tanker i det, fru Lilli Gyldenkilde sagde, men jeg vil gerne advare lidt mod den tendens, der kan være i vore diskussioner omkring kvindearbejdsløsheden, til at sige: nu skal vi først og fremmest udbygge de typiske kvindefag, de typiske kvindebeskæftigelser, af hensyn til kvinderne. Der er noget farligt i at få et for stift arbejdsmarked, der kan være noget pædagogisk uheldigt i det, der kan være noget miljømæssigt uheldigt i det, der kan være noget lønmæssigt deklasserende i det, hvis vi får udbygning af nogle

arbejdspladser, som traditionelt har været kvindearbejdspladser, med flere kvinder, sådan at det bliver meget enkønnede arbejdspladser. Det er en af grundene til, at vi er betænkelige ved forslaget om at indføre en procentvis kvota for tildeling af beskæftigelsesmidler til rene kvindeprojekter. Vi har henstillet til de lokale myndigheder at sætte ting og sager i gang, der kan inspirere og engagere kvinderne, men vi ønsker så sandelig ikke, at det skal være rene kvindeprojekter, men netop, som fru Lilli Gyldenkilde selv var inde på, f. eks. genbrugstanker og andre ting, hvor både mænd og kvinder kan finde fornuftig beskæftigelse.

Når jeg nævnte fysioterapeuter og ergoterapeuter, så var det ikke i en sur afvisning, som fru Lilli Gyldenkilde var inde på, så var det kun, fordi jeg mener, det er en åbenbar mangel ud fra forslagsstillernes egen tankegang, at man ikke har taget fysio- og ergoterapeutområdet med.

Må jeg til hr. Bertel Haarder sige, at jeg er aldrig blevet mere overrasket over et indlæg her i folketings salen, end jeg blev over det indlæg, som hr. Bertel Haarder holdt, hvor han ikke alene som sin egen opfattelse, men som partiet venstres opfattelse tilkendegav, at det nærmest var en lykke, at fødselstallet er dalende i det danske samfund. Jo færre børn, jo bedre – efter venstres opfattelse. Man må sige, at hr. Bertel Haarders venstre minder meget lidt om Grundtvigs venstre. Hr. Bertel Haarders opfattelse svarer ikke til venstres opfattelse på det familiemæssige område tidligere. Jeg ved ikke, om hr. Bertel Haarder, som jo er en kender af Grundtvigs forfatter-skab, kender sangen »Velkommen igen, Guds engle små«, hvor Grundtvig skriver om børnenes placering i samfundet. Han skriver:

»... vi puslinger har i hver en vrå, som blomster gro i engle!«

Jeg tror ikke, Grundtvig så det som et skræmmebillede for et liberalt samfund, men tværtimod som noget meget positivt. Når han tilføjer i den samme sang: »... er kruset af ler og kagen tør, deri sig engle finde.«, så ligger der også heri fra Grundtvigs side en erkendelse af, at det måske kan være rigtigt samfundsmæssigt at bringe ofre for at sikre, at vi kan have børn, og at børn kan trives i vores familier og i vores samfund. Jeg ser det – stik modsat venstre – som et skræmmebillede for udviklingen i samfundet, hvis vi får en